

Súd: Okresný súd Považská Bystrica
Spisová značka: 7C/163/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211915
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Jankovský
ECLI: ECLI:SK:OSPB:2013:3712211915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Považská Bystrica, samosudca JUDr. Róbert Jankovský, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Odporcovi sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody 835,62 Eur a nemajetkovej ujmy 167,12 Eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Ďalej uviedol, že v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu za účelom vymoženia pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 3203909 uzavretej s dlžníkom V. A., N.. XX.XX.XXXX. Návrh na vykonanie exekúcie súdny exekútor zaevidoval pod spis. zn. EX 11830/2012. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu t.j. Okresnému súdu Považská Bystrica a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Navrhovateľ na označenie exekučnej veci uviedol všetky informácie, ktoré sú mu známe, pretože exekučný súd navrhovateľovi neoznámil spisovú značku exekučného konania.

Poukázal na to, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti sa nevzťahovala na notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku). V danej veci však navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozsudku rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, ktorý nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumeli rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975

Zb. o prejednávani a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami. Prejednávanie a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 01.02.1991 zrušené, rozhodnutia rozhodcovských komisií ostali i naďalej vykonateľné. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučným titulom nie podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, ale podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku ako iné vykonateľné rozhodnutie, ktorého súdny výkon pripúšťa zákon.

Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 26.01.2011, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo dňa 19.08.2010. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Omeškanie predstavovalo viac ako 160 dní. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Považská Bystrica) založený pre exekučné konanie vedené medzi navrhovateľom a vyššie menovaným povinným pre vymoženie peňažnej pohľadávky zo Zmluvy o úvere č.: 3203909, pričom exekučná vec bola súdnym exekútorom zaevidovaná pod EX 11830/2012. Ďalej navrhovateľ uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu, pretože použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdnemu exekútorovi. Exekučný súd neoznámil navrhovateľovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde.

Podľa navrhovateľa nesprávny úradný postup súdu charakterizovaný a/ nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a b/ vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa. Exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Ex. por. spôsobom odporujúcim zákonu, keď bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej realizoval úplný judiciálny proces, sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, a teda porušil fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Zdôraznil, že exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. Zákona o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku ani nepokračuje v konaní v rozsahu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe. Zákonodarca kreáciou § 40 a § 43 Zákona o rozhodcovskom konaní prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritorným rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v § 40 a k splneniu dôjde včas, t.j. v lehote stanovenej v § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkov rozhodcovského rozsudku na právne postavenie dlžníka tam, kde neexistujú, a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase. Ochrana práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta, nie je možné využiť po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom. Exekučný súd svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dluhu, čím formálne vyvolal stav prekážky veci rozhodnutie v právnom vzťahu medzi navrhovateľom a dlžníkom. Na jednej strane totiž existuje relevantný exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý už nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 a chýbajúci subjektívny prvok, ale tento je materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a žiadať ochranu práva pred súdom na zaplatenie istiny a príslušenstva, pretože existenciou rozhodcovského rozsudku je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka veci rozhodnutej tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. Podľa aktuálnej právnej úpravy je pritom rozhodcovský rozsudok rovnocenný exekučným titulom ako rozsudok vydaný všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní.

Postup exekučného súdu navrhovateľ hodnotil ako nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožnila vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy

Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05).

Navrhovateľovi vznikla majetková škoda v celkovej výške 835,62 Eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v konaní, vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu, založeného zmluvou o úvere.

Zároveň navrhovateľ ako poškodený uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďnej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, akými je skutočnosť, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného; k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným; k insolvenčii povinného. Pokiaľ by exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, navrhovateľ by vedel, že žiadosť bola zamietnutá a mohol by uskutočniť kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky získaním náhradného exekučného titulu. Postupom exekučného súdu sa navrhovateľ nemohol správať so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ považuje za spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež uviedol:

a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov;

c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Navrhovateľ si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 167,12 Eur, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhovateľ požiadal súd, aby medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho z uvedenej Zmluvy o úvere menovaným dlžníkom postupom, ktorým by správne interpretoval a aplikoval ust. 44 ods. 2 Ex. poriadku a aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 835,62 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 167,12 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Písomným podaním zo dňa 23.04.2013 sa k návrhu vyjadril odporca, ktorý uviedol, že je toho názoru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim

v tom, že nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15-dňovej lehoty, rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, a to po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou škodou a nemajetkovou ujmom. Odporca má skôr za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práva a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že si navrhovateľ uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Ďalej uviedol, že navrhovateľ v návrhu síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Odporca zdôraznil, že tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní, sa nezakladá na pravde, má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám navrhovateľ uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom tieto museli byť označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. Odporca ďalej uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, nakoľko navrhovateľ jednak namieta „nezákonné konanie“, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Čo sa týka prietahov, navrhovateľ uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie iba v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia, pričom poukazuje na skutočnosť, že formu „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Tiež poukázal na skutočnosť, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu a Ústavný súd SR. Ďalej odporca uviedol, že má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde, nakoľko žaloby boli podané pre uplynutím 6-mesačnej lehoty odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovania nároku na náhradu škody. K nesprávnemu úradnému postupu nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote odporca uviedol, že vzhľadom na povahu úkonu, zákonom stanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť navrhovateľa i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím iné úkony, nie je možné o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prietah, a teda za nesprávny úradný postup. K nesprávnemu úradnému postupu rozhodnutím súdu o poverení súdneho exekútora po 15-dňovej lehote odporca uviedol, že prax ukázala, že lehota na poverenie súdneho exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdu objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok v tejto časti je neopodstatnený, nakoľko z ustanovenia Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 vyplýva, že 15-dňová lehota neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Odporca má za to, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prietahy v konaní, nakoľko skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahy najmä s ohľadom na to, že sa tieto týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. K nesprávnemu úradnému postupu zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote odporca uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným postupom je o.i. nevyhnuté, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia taktiež nie je na mieste posudzovať. Odporca zároveň poukázal na skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Ex. por. vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. K existencii prietahov v konaní odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov má odporca za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postu spočívajúci v existencii prietahov. Odporca ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných navrhovateľom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009, vznáša odporca námietku premlčania, nakoľko sa navrhovateľ dozvedel v niektorých prípadoch o škode pred viac ako tromi rokmi. K uplatnenej materiálnej škode odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal existenciu ani výšku škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať

za hypotetické, nakoľko navrhovateľ by v tomto konaní mal na preukázanie vzniku škody produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke, nakoľko požadovať paušálne sumy za navrhovateľom uvedené činnosti, je nesprávne a účelové. Zároveň poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ si v súvislosti s paušálnou sumou na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje uplatňuje neprimerané čiastky. K uplatnenej nemajetkovej ujme odporca uviedol, že je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybratých nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať a poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Odporca ďalej uviedol, že je tiež krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody, nakoľko požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Ďalej odporca uviedol, že zastáva názor, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, nakoľko odporca považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Vzhľadom na uvedené odporca vo vzťahu k príčinnej súvislosti konštatoval, že vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa, jeho právneho zástupcu a odporcu. Navrhovateľ, jeho právny zástupca ani odporca sa na pojednávanie nedostavili. Odporca sa z účasti na pojednávaní ospravedlnil písomne. Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomným podaním zo dňa 01.10.2013, ktoré bolo tunajšiemu súdu doručené dňa 04.10.2013 pred pojednávaním, požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu. Súd nezrušil nariadené pojednávanie, nakoľko zo strany súdu nedošlo k objektívnemu porušeniu zásady nestrannosti vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnom konaní rozhoduje zákonný sudca, nakoľko uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19NcC/534/2012-14 zo dňa 23.10.2012 bolo právoplatne rozhodnuté, že sudca JUDr. Róbert Jankovský nie je vylúčený z pojednávania právnej veci.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, uznesenia tunajšieho súdu č.k. 7C/113/2012-18 zo dňa 14.11.2012, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19NcC/534/2012-14 zo dňa 23.10.2012, ktorým sudca Okresného súdu Považská Bystrica JUDr. Róbert Jankovský nebol vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 7C/113/2012, ktoré sa nachádza v spise sp.zn. 7C/113/2012, uznesenia tunajšieho súdu č.k. 7C/113/2012-43 zo dňa 17.06.2013 o rozpojení veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 7C/113/2012, písomného vyjadrenia odporcu zo dňa 23.04.2013 založené v spise sp.zn. 7C/113/2012, fotokópie časti spisu tunajšieho súdu sp.zn. 3Er/868/2012 a zistil tento skutkový stav:

Uznesením tunajšieho súdu č.k. 7C/113/2012-18 zo dňa 14.11.2012 bolo predmetné konanie spojené s konaniami vymenovanými v predmetnom uznesení na spoločné konanie s tým, že veci budú vedené pod sp.zn. 7C/113/2012. Na základe námietky zaujatosti vznesenej navrhovateľom Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 19NcC/534/2012-14 zo dňa 23.10.2012 rozhodol, že sudca Okresného súdu Považská Bystrica JUDr. Róbert Jankovský nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 7C/113/2012. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.04.2013. Následne bolo konanie vedené pod sp.zn. 7C/163/2012 uznesením č.k. 7C/113/2012-43 zo dňa 17.06.2013 vylúčené na samostatné konanie.

Zo spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3Er/868/2012 súd zistil, že dňa 20.06.2012 spísal navrhovateľ v procesnom postavení oprávneného u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad Bratislava do zápisnice návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému V. A.B., N.. XX.XX.XXXX za účelom vymoženía pohľadávky príslušenstva pohľadávky, a to na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. sp.zn. SR 04364/10 zo dňa 03.06.2010. Súdny exekútor zaevidoval návrh pod spis. zn. EX 11830/12. Poverený súdny exekútor doručil Okresnému súdu Považská Bystrica dňa

13.08.2012 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučná vec bola na exekučnom súde zaevidovaná pod spis. zn. 3Er/868/2012.

Okresný súd Považská Bystrica vydal dňa 08.10.2012 uznesenie č.k. 3Er/868/2012-10, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozsudok rozhodcovského súdu nie je spôsobilým exekučným titulom. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe zmenky, ktorá bola vystavená na základe dohody o vyplnení zmenky, ktorú súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k) a o) OZ. Rozhodcovský súd zaviazal povinnú na plnenie právom nedovolené, okrem iného na neprimeraný úrok vo výške 0,25% denne, uplatnený nárok neposúdil podľa predpisov na ochranu práv spotrebiteľov.

Proti predmetnému uzneseniu podal oprávnený odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trenčíne doposiaľ nerozhodol.

V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako ani sťažnosť navrhovateľa na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase podania návrhu na zmenu exekútora (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica. Nesprávneho úradného postupu sa mal uvedený okresný súd dopustiť tým, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia nerozhodol v zákonnej lehote. Vzhľadom na uvedené súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Zákon č. 514/2003 Z.z. v § 9 ods. 1 považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu

verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prietahov konaní navrhovateľ navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu v exekučnej veci navrhovateľa proti povinnému V. A., N.. XX.XX.XXXX pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnému vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 3203909, pričom exekútor JUDr. Rudolf Krutý uvedenú exekučnú vec zaevidoval pod spis. zn. EX 11830/12. Pokiaľ navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku súdneho exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil, nie je to pravdivé tvrdenie, pretože spisová značka predmetného exekučného konania bola uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ktoré bolo navrhovateľovi riadne doručené. Súd vlastným šetrením zistil, že ide o spis Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3Er/868/2012. Vychádzal z toho, že navrhovateľ uviedol v návrhu na náhradu škody meno, dátum narodenia dlžníka, číslo zmluvy o úvere a číslo poverenia exekučného súdu, ktoré zodpovedajú údajom z exekučného spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 3Er/868/2012. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 13.08.2012 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej exekučný súd rozhodol dňa 08.10.2012 tak, že ju zamietol, t.j. 51 dní po jeho doručení. Bolo tým vyvrátené tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd bol 160 dní nečinný pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia.

Súd poukazuje na skutočnosť, že dátum rozhodnutia súdu, ktorý vo svojom návrhu uvádza navrhovateľ (26.01.2011) v exekučnom spise sp.zn. 3Er/868/2012 vôbec nefiguruje, v tento deň nebolo vydané žiadne rozhodnutie súdu ani žiadne rozhodnutie súdu nenadobudlo v tento deň právoplatnosť, nakoľko exekučné konanie bolo začaté až dňom podania návrhu na vykonanie exekúcie 20.06.2012.

Súd poukazuje na skutočnosť, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní od doručenia žiadosti vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, žeby procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd ďalej zdôrazňuje, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom v čase podania žiadosti na súd, sa lehota 15 dní od doručenia žiadosti v žiadnom prípade nevzťahuje na situáciu, keď súd rozhoduje o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na základe exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Takýmito exekučnými titulmi sú v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení zákona č. 102/2011 Z.z. účinného od 1.6.2011 aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené. Navrhovateľ navrhoval vykonať predmetnú exekúciu práve na základe rozsudku rozhodcovského súdu. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie. Pre úplnosť súd dodáva, že ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, aj v znení účinnom do 31.05.2011: „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené“ je potrebné vykladať tak, že medzi tieto exekučné tituly patria aj rozhodnutia rozhodcovských súdov a nielen rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami tak, ako to uvádza navrhovateľ. Aj z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z.z. vyplýva, že rozhodcovský

rozsudok je nepochybne exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, pričom správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Predmetné zákonné ustanovenie bolo v zmysle dôvodovej správy novelizované len za účelom odstránenia občasných pochybností, vyskytujúcich sa ohľadne tejto skutočnosti v aplikačnej praxi. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nezákonným uznesením o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd po preskúmaní veci konštatoval, že ani v tomto smere návrh nie je dôvodný. Navrhovateľ argumentoval, že exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Ex. por. spôsobom odporujúcim zákonu, bez legálnych predpokladov založil svoju právomoc, realizoval úplný judiciálny proces, postavil sa do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, čím porušil zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Taktiež namietal, že v dôsledku uvedeného uznesenia bol vo veci založený stav *res iudicata*, kedy navrhovateľ už nemá možnosť iniciovať občianske súdne konanie a žiadať ochranu práva pred všeobecným súdom.

Súd poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom šlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a Zákone o spotrebiteľských úveroch vždy *ex offio* skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Z exekučného spisu súd zistil, že exekučný súd pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie dôsledne preskúmal súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Konal tak preto, lebo mu to ukladá ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súladom exekučného titulu so zákonom pritom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu ale aj to, či na jeho základe možno exekúciu vykonať, teda či nie je tu taká právna úprava, ktorá by bránila vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Na rozdiel od iných exekučných titulov vymenovaných v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, zákon o rozhodcovskom konaní v ust. § 45 priznáva exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva. Zákonodarca v ust. § 45 zákona o rozhodcovskom konaní jednoznačne stanovil možnosť pre exekučný súd zastaviť exekúciu napriek právoplatnému rozhodcovskému rozsudku, ak má nedostatky uvedené v § 46 písm. a), b), alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Uvedený prieskum exekučný súd vykonal a zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec.

Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie v predmetnej exekučnej veci, neprekročil svoju právomoc, ako to v návrhu uvádza navrhovateľ a na vec nemožno aplikovať ust. § 6 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri prekročení právomoci orgánom verejnej moci nie je potrebné, aby bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené. Predmetné uznesenie exekučného súdu nebolo do dňa vyhlásenia tohto rozsudku zmenené ani zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť, a preukázanie splnenia tejto podmienky bolo v danej veci podstatné v zmysle ustanovení § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. pre ustálenie vzniku zodpovednosti štátu za škodu.

Pokiaľ navrhovateľ požadoval, aby súd konštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd nemal preukázané splnenie všetkých podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v nedodržaní lehoty na vydanie súdneho rozhodnutia

o žiadosti na udelenia poverenia, ako ani existencia nezákonného rozhodnutia súdu, ktoré by bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, súd sa ďalej nezaoberal tvrdenou škodou, ani nemajetkovou ujmom, ale návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Z uvedeného dôvodu súd ani nerozhodoval o základe veci medzitýmnym rozsudkom tak, ako to navrhoval navrhovateľ. Vzhľadom na skutočnosť, že súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný, nakoľko nemal za preukázaný samotný vznik škody, súd nepripustil vykonanie dôkazu znaleckým posudkom ohľadom výšky tejto škody, tak ako navrhoval navrhovateľ vo svojom podaní zo dňa 01.10.2013, nakoľko vzhľadom na uvedené by vykonanie tohto dôkazu bolo nehospodárne.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. a odporcovi ako účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva proti navrhovateľovi ako účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Z dôvodu, že odporcovi žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. musí byť z podaného odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Podanie treba doložiť potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. musí obsahovať označenie rozhodnutia, proti ktorému odvolanie smeruje, v čom vidí nesprávnosť tohto rozhodnutia alebo postupu súdu a čoho sa odvolávateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.